

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSA Jan Kremer

Sędziowie : SA Regina Kurek

SA Robert Jurga - sprawozdawca

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2014 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko K. G.

o rozwód

w przedmiocie wniosku pozwanego o wyłączenie sędziego

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sąd Okręgowy w Kielcach z dnia 31 grudnia 2014 r. r. sygn. akt I C 315/13

postanawia

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił wniosek pozwanego o wyłączenie SSO W. P. od rozpoznania niniejszej sprawy. W jego uzasadnieniu wskazano, że wniosek o wyłączenie sędziego musi opierać się na uzasadnionych okolicznościach, budzących rzeczywiste wątpliwości co do bezstronności sędziego. Nie są taką podstawą zarzuty dotyczące wydanego w sprawie orzeczenia, czy też dokonywanych czynności, bądź opierające się na naruszeniu przepisów procesowych w toku postępowania, które mogą uzasadniać wniesienie środka odwoławczego i kontroli tych czynności, czy rozstrzygnięć w toku instancji. Podstawą wyłączenia mogą natomiast być w szczególności stosunki o charakterze emocjonalnym (przyjaźń, sympatia, niechęć, nienawiść), ale także osobiste powiązania gospodarcze, np. powiązania majątkowe, kredytowe.

Z oświadczenia złożonego przez Sędziego W. P., referenta w niniejszej sprawie, nie wynika, aby zachodziły okoliczności uzasadniające wyłączenie Sędziego od rozpoznania niniejszej sprawy. Natomiast okoliczności podnoszone przez pozwanego nie mają żadnego znaczenia dla oceny zasadności wniosku, w szczególności nie uzasadniają one wątpliwości co do bezstronności Sędziego.

W złożonym zażaleniu (nazwanym skargą) pozwany wskazywał na złamanie przez Sędziego przepisów Kpc oraz Konstytucji RP. W ocenie pozwanego uzasadnienie odrzucenia wniosku jest całkowicie pozbawione logiki dlatego, że oświadczenie Sędzi nijak się ma do stanu faktycznego. Występują jasne przesłanki co do jej bezstronności ponieważ łamie ona przepisy Kpc, Kpk i Konstytucji RP. Dowody na jego stwierdzenia znajdują się w nagraniach z rozpraw. W takiej sytuacji zachodzi uzasadnione podejrzenie braku bezstronności sędziów orzekających o oddaleniu jego

wniosku, którzy wydają postanowienie w sprawie ich koleżanki z pracy. W cywilizowanych krajach sytuacja taka byłaby niedopuszczalna.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Zażalenie jest nieuzasadnione. Powoływane przez pozwanego okoliczności nie wyczerpują przesłanek wyłączenia sędziego z mocy ustawy, określonych w art. 48 Kpc. Zgodnie jednak z art. 49 Kpc, niezależnie od przyczyn przewidzianych w art. 48 Kpc, sąd wyłącza sędziego na jego żądanie lub na wniosek strony, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie. Przepisy te spełniają funkcję gwarancyjną dla zachowania prawa do sądu - bezstronnego i niezawisłego. Art. 49 Kpc odwołuje się do takich okoliczności, które w sferze zewnętrznej mogą prowadzić do wątpliwości co do bezstronności sędziego. Powyższe nie oznacza jednak, że do wyłączenia sędziego wystarczające jest stwierdzenie, że w przekonaniu strony zachodzą obawy co do bezstronności sędziego. Muszą być one uzasadnione obiektywnie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 maja 2010 r. II PK 344/10 samo przeświadczenie strony co do tego, że sędzia prowadzi proces wadliwie, zwłaszcza nieobiektywnie, nie jest przesłanką do żądania wyłączenia sędziego. Strona może zwalczać wadliwe orzeczenia wydawane przez sąd przy pomocy środków odwoławczych (działania takie są przez strony podejmowane). Nie może natomiast, poprzez składanie nieuzasadnionego wniosku o wyłączenie sędziego, wpływać na skład sądu rozpoznającego sprawę. W ocenie Sądu Apelacyjnego, w sprawie nie zachodzi obiektywna okoliczność budząca wątpliwości co do bezstronności sędziego. Prawem skarżącego jest informowanie o przebiegu niniejszego postępowania wybranych przez niego organów. To, że takie działania podejmuje nie świadczy jeszcze o tym, że postępowanie to prowadzone jest wadliwie a sędzia je prowadzący powinien zostać wyłączony. Bez wpływu na ocenę złożonego wniosku a dalej jego zażalenia jest także to czy organy lub instytucje, do których pozwany kieruje swoje uwagi udzielają mu odpowiedzi. Analiza toku całego postępowania nie upoważnia do twierdzenia, że którakolwiek ze stron jest przez sąd faworyzowana czego dopatruje się pozwany. Przy ustalaniu istnienia takiej sytuacji znaczenie mają konkretne fakty, świadczące o różnym traktowaniu stron, a nie subiektywne wrażenie strony. Pozwany takich okoliczności nie wskazuje ograniczając się do ogólnych zarzutów co zbyt długiego prowadzenia postępowania zabezpieczającego czy innych uchybień procesowych. Co terminu w jakim ma być rozpoznany wniosek o udzielenie zabezpieczenia Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na to, że pozwany odwołuje się do literalnego brzmienia art. 737 Kpc pomijając w swoich wywodach dwie bardzo istotne okoliczności. Po pierwsze, nie budzi wątpliwości, że termin ten ma charakter instrukcyjny (por. np. A. Zieliński /w/ Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz pod redakcją A. Zielińskiego, Wydanie 3, Warszawa 2008, Wydawnictwo CH Beck, uwaga nr 1 do art. 737 Kpc, str. 1166, a także Ewa Stefańska /w/ Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz pod redakcją Małgorzaty Manowskiej, Wydanie 2, Warszawa 2013r., Wydawnictwo LexisNexis, uwaga nr 5 do art. 737 Kpc, str. 1255). Po drugie całkowicie pomija specyfikę postępowania zabezpieczającego w tej konkretnej sprawie, a przecież stawiany przez niego zarzut nie dotyczy abstrakcyjnego naruszenia przepisu art. 737 Kpc, lecz jego zastosowania w sprawie rozwodowej zainicjowanej wystąpieniem powódki. Pokreślenie wymaga, że obowiązkiem sądu jest przeprowadzenie postępowania dowodowego, które pozwoli na ustalenie istotnych okoliczności sprawy pozwalających na wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia. W jego ramach nastąpi ocena zgromadzonego materiału dowodowego tym także zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Dezawuowanie tych zeznań przed jego wydaniem nie jest dopuszczalne gdyż właśnie takie zachowanie mogłoby budzić wątpliwości co do bezstronności sędziego. Prawem pozwanego jest natomiast samodzielne zawiadomienie organów ścigania w sytuacji gdy uznaje, że ich zeznania mijają się z prawdą.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia na zasadzie art. 385 w zw. z art. 397 Kpc.